

maar met een half oor; wat het oog opneemt, vraagt immers de volle aandacht!

En nu zou ik u wel tientallen namen kunnen gaan opnoemen van gewassen; men heeft ze slechts af te schrijven van de bordjes, die overal aanwijzing geven; maar wat hebt ge eraan? Zelf gaan zien, gaan bewonderen, gaan genieten, dat is de raad, welken we u geven willen. En kies dan daarvoor uit een ietwat warmen, zonnigen dag, en niet, zooals wij, een middag, toen een straffe wind zware regenbuien over het terrein joeg. Binnen is het dan tóch wel goed, maar ook buiten is zoo enorm veel te genieten van aanleg, aankleding en vooral van de honderdduizenden planten en bollen, die thans nog slechts voor een heel klein deel, maar wellicht spoedig alle zullen tintelen van pracht.

Toen jaren geleden een dergelijke tentoonstelling werd geopend, al was die dan ook maar een miniatuur van de Flora, sprak een hooggeplaatst vooraanstaand landgenoot: „De Hollandsche tuinder heeft een bijzondere gave om op te merken het schoon in de natuur. In iederen Hollander leeft iets van de groote kunstenaars als Rembrandt e.a., die ons land hebben gekend. Liefde voor kunst en zin voor wetenschap genieten in Holland hooge eere, en waar deze twee te zamen gingen, daar werden met name in de bloemencultuur resultaten bereikt, die het hoogste kunstgenot doen smaken, en bewondering opwekken voor wat de wetenschap vermocht . . .”

Wij zouden daaraan willen toevoegen, dat in het hart van den Hollandschen Christen nóg een ander gevoel tot uiting komt bij het aanschouwen van zooveel schoons: Het is de liefde voor Hem, uit Wiens hand al het wonderde, dat de natuur voortbrengt, is voortgekomen. Hij, die de bloemen alzo bekleet heeft met Goddelijke pracht, Hij heeft nog veel meer bemoeienis met het schepsel, naar Zijn beeld geschapen. Laat die gedachte door de Flora opnieuw tot ons spreken, en ons zijn tot een bemoediging in deze zoo kommervolle tijden.

J. H. v. R.

VROUWENTYPEN

IN HET FEBRUARI-NUMMER VAN „DE LIBEL” trekt P. Keuning te velde tegen een nieuw vrouwen-type, dat hij ontdekt heeft, niet slechts in den roman, maar ook in het leven. Hij noemt haar „de jeugdige verschijning” en weet niet heel veel goeds van haar te zeggen. Ze is een moeder, die geen moeder wil zijn. Die graag doorgaat voor de zuster van haar dochter. Voor véél kinderen voelt ze niet, want die maken oud. Haar man blijft op den achtergrond; hij is er ook alléén maar om de financiën te verzorgen. De jeugdige verschijning leeft onbekommerd voort — tot de ouderdom haar overvalt en doodarm maakt. Dan kan het eind ook eigenlijk wel komen. Haar dochter is trouwens bij haar leven al een weeskind; ze heeft een moeder, die wél zuster of vriendin wil zijn, maar geen moeder, en een vader, die haar „ouwe heer” is.

Ik heb me afgevraagd, of Keuning, wat de kring aangaat, waarin „De Libel” gelezen wordt, hier niet een beetje tegen windmolens vecht. Ik ontmoet nog al eens vrouwen van allerlei slag, niet alléén in mijn eigen woonplaats, maar de „jeugdige verschijning” was er niet bij. Wel eens een jeugdige verschijning, maar het moederschap komt toch niet alleen bij dickere en oud-er-uit-ziende vrouwen tot zijn recht? Hoe het zij: een gewaarschuwd man geldt voor twee en een gewaarschuwde vrouw ook.

In „De Haagsche Post” werd bijna terzelfder tijd

322

een vrouwentype gesignaleerd, dat te conscientieus moeder is. Als de kinderen thuis komen, vinden ze een leege huiskamer en een theetafel op non-actief en zoeken hun toevlucht in de keuken. Moeder is intusschen verdiept in een pas op zicht gekomen stapel paedagogische lectuur en leest juist het opstel van een bekend paedagoog, waarin hij aandringt op versterking van den band in het gezin. Ze meent het goed; als ze er op gelet had, dat de kinderen thuis kwamen, zou ze hen bij zich hebben geroepen en gekomen zijn met een spontaan voorstel, om het eens echt gezellig te maken. Maar als het volgende boek een andersoortige meening verkondigt, is ze het daar ook mee eens. En haar kinderen worden door haar gebruikt als proefkonijntjes, waar ze al die verschillende meeningen beurtelings op toepast.

Misschien zijn er onder ons méér, die gevaar loopen, naar dezen kant te overdrijven. Dát type althans ken ik wel. En er wordt heel wat gedaan en geschreven om ons, moeders, op te voeden.

Of ik dan geen paedagogische lectuur zou willen? Zeker wel. Ik ben er erg op gesteld. Alleen maar nog eens opnieuw: Een gewaarschuwd mensch, enz. . . .

Er zijn ook menschen tegenwoordig, en je vindt die vooral onder een bepaald soort vrouwen, die o zoo bang zijn, dat een verouderd type vrouw opnieuw haar intrede zal doen. Het „alleen-maar-huisvrouw-type.” De vrouw van de vier of vijf K's: Keuken, Kelder, Kinderen, Kleeding en (dit mag er dan nog wel bij) Kerk. Ontslag aan de vrouwelijke gehuwde ambtenares, arbeidster, enz. U weet wel . . .

Maar ik heb eens iemand een lezing hooren houden over die vier of vijf K's, en die toonde netjes aan, dat je daar heel wat bij onderbrengen kunt. Speciaal in onzen tijd.

Keuken en Kelder — dat is efficient huishouden en voedingsleer — vitamines en calorieën, enz. Kleeding is doelmatigheid en smaak en overleg. Kinderen — hier komt het geheele paedagogische arsenaal op de propen, de proefkonijntjes inclus, plus maatschappelijke en economische toestanden met het oog op hun toekomst.

Neen, voor dat alléén-maar-huisvrouw-type ben ik niet bang, mits ze haar taak ruim genoeg opvatten.

En dan is er nu ook het type crisis-vrouwetje. Ge kunt ervan lezen in den pas verschenen roman van Dingena de Pater: Vechters.

En ik zou u aanraden: doe dat. Het boek is dit zeer zeker waard. En wanneer alle crisis-vrouwetjes zóó naast haar mannen staan in tijden van zorg en moeite als deze Joan; wanneer alle jong-getrouwden in hun moeilijkheden zóó den open weg naar Boven vinden — dan ben ik voor de toekomst niet bevreesd.

J. M. W.—W.

VOORSPEL

Nog is de ruwe bolster niet verbroken,
nog rust het teere blad in d'enge cel;
de naakte kruin in aarzelend licht gestoken,
geschaduw'd door het grillig wolken spel.

de berstensvolle breukbereide knoppen,
als vaardige toortsen wachtend op het vuur,
dat leven wekken zal in de verharde koppen,
en laaiend lichten in het lenteuur.

Dit groot festijn, dat wachtend wij verbeiden,
uit de beslotenheid van ons beschut bestaan,
zal onze schrêen naar dezen tempel leiden,
waar wij Gods wonderde wereld binnengaan.

KASTELEYN